

10 И Павелъ рече : Азъ прѣдстоѣхъ на Кесарево-то сѣдовище, дѣто трѣба да ся сѣдѣхъ. Не съмь обидѣлъ въ нищо Иудей-тѣ,

11 както и ты твърдѣ добрѣ познавашь. Защото, ако не съмь правъ, и съмь сторилъ нѣщо достойно за смърть, не бѣгамъ отъ смърть-тѣ ; но ако нѣма нищо отъ това което мя тѣ обвиняватъ, никой не може да мя прѣдаде на волю-тѣ имъ ; отнасямъ ся до

12 Кесаря. Тогази Фестъ, като ся поразговори съсь совѣтъ-тѣ, отговори : Отнеслъ ся ся до Кесаря, при Кесаря ще идешь.

13 И отъ какъ ся минѣхъ нѣколко дена, царь Агриппа и Верникія дойдохъ въ Кесарію да поздравятъ Феста. И като ся бавихъ тамо доста врѣме, Фестъ споменъ на царя за Павловъ-тѣ работѣ, и каза : Има нѣкой си человекъ оставенъ отъ Феликса

14 въ оковы, "За когото, когато бѣхъ въ Иерусалимъ, пръвосвященници-тѣ и старѣишины-тѣ Иудейскы дадохъ ми жалбѣ, и искахъ да го осѣдѣхъ ; "На които отговорихъ че Римляни-тѣ нѣматъ обычай да прѣдаватъ нѣкого человека на смърть докль обвиняемый-тѣ нѣма обвинители-тѣ си на лице, и му ся не дозволи да ся оправдае за

15 обвиненіе-то. И тѣй когато дойдохъ тѣ тука съ мене наедно, "безъ забавъ на другый-тѣ день сѣднѣхъ на сѣдовище-то и заповѣдахъ да доведѣтъ человекъ-тѣ : За когото обвинители-тѣ му като застанѣхъ не нанесохъ никое *такво* обвиненіе какъ

16 вото азъ прѣдполагахъ ; "Но имахъ противъ него нѣкаквы разыскванія за тѣхны-тѣ си вѣрованія, и зарадь нѣкого си Исуса който былъ умрѣлъ, за когото Павелъ

17 казуваше че е живъ. И азъ понеже бѣхъ

з Ст. 25. Гл. 18; 14. 25; 29. 26; 31.

и Гл. 26; 52. 28; 19.

і Гл. 24; 27.

к Ст. 2, 5.

л Ст. 4, 5.

м Ст. 6.

н Гл. 18; 15. 25; 29.